

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **M. K.**
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 10. 9. 2019, č. j. 126693/2020/KUSK/HRO,
sp. zn. 095593/2018/KUSK/6,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2019, č. j. 126693/2020/KUSK/HRO, sp. zn. 095593/2018/KUSK/6, a rozhodnutí Městského úřadu Benešov ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. MUBE/946/2017, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Emila Flegela, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 16. 11. 2020 a doručenou soudu dne 18. 11. 2020, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, datovaného dnem 10. 9. 2019 (správně má být 2020, pozn. soudu, dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Městského

úřadu Benešov, odboru správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. MUBE/946/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že nově formuloval druhý odstavec jeho výrokové části ve stručnosti tak, že doplnil číslo popisné a GPS souřadnice a v ostatních částech je potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedeného přestupku se žalobce dopustil tím, že se dne 14. 5. 2017 v 08:27 hodin neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích, když řídil motorové vozidlo tovární značky V. T., registrační značky X po silnici III. třídy č. 1113 ve směru od silnice II. třídy číslo 111 na Bystřici a v obci Líšno překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o méně než 20 km/h, když mu byla silničním rychloměrem Ramer 10C naměřena rychlost 68 km/h po odečtení maximální chyby měření ve výši 3 km/h, čímž porušil § 4 písm. b) a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupku byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce namítá, že odpovědnost za přestupek zanikla, neboť žalovaný nevydal napadené rozhodnutí v jednorroční promlčecí době, které počala běžet vydáním prvostupňového rozhodnutí, přičemž se do ní nezapočítala pouze doba soudního řízení správního o žalobě proti předchozímu odvolacímu rozhodnutí, které zdejší soud zrušil rozsudkem ze dne 31. 7. 2020, č. j. 44 A 33/2019-24 (dále jen „první rozsudek“). Dále žalobce namítá, že se žalovaný neřídil právním názorem vysloveným soudem v prvním rozsudku, pokud jde o vyhodnocení souřadnic GPS ve vztahu k místu spáchání přestupku a pokud jde o otázku zavinění.
3. V dalším žalobním bodu žalobce namítá nedostatečnou specifikaci místa přestupku. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedena jako místo spáchání přestupku celá obec Líšno. Teprve v odůvodnění je uvedeno, že rychlost měla být změřena u domu č. p. 75, což je však v rozporu s úředními záznamy, z nichž správní orgán I. stupně vycházel. Žalobce dále objasňuje význam přesného určení místa spáchání přestupku z pohledu práv žalobce a odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37 a ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56. Ve formuláři „oznámení přestupku“, v úředním záznamu i v záznamu o přestupku (výstupu z měřicího zařízení) je totiž uvedeno, že obviněný řídil vozidlo „na silnici v obci Líšno čp. 74“. Místo vymezené domem č. p. 75 se však nachází na zcela jiném místě v obci i u jiné silnice (č. p. 74 se nachází na silnici č. 111, zatímco č. p. 75 se nachází na silnici č. 1113).
4. Výrok prvostupňového rozhodnutí ohledně místa přestupku, nadto uvedený pouze v odůvodnění, nikoliv ve výroku, je tak v rozporu s veškerými záznamy a obsahem spisového materiálu, přičemž správní orgán I. stupně tento rozpor nijak neodůvodnil. Není tedy zřejmé, kde ke spáchání údajného přestupku došlo. Žalobce dále namítá, že prvostupňový orgán žádný protokol o telefonickém hovoru, mapu s označením domu č. p. 75 ani souřadnice GPS, s nimiž operoval žalovaný, neuvádí mezi provedenými důkazy a podklady, resp. vůbec je ve svém rozhodnutí nezmiňuje. Z toho je tak třeba dovodit, že z těchto podkladů nevycházel a tyto nebyly jako důkaz provedeny. Pokud žalobce pomine nedostatečnost úředního záznamu, jde-li o absenci uvedení telefonního čísla volaného, neuvedení časového údaje o realizaci hovoru, neuvedení informace o zjištění totožnosti

volané osoby, namítá, že úřední záznam nelze jako důkaz provést, neboť jedinou možností bylo provést výslech volané osoby jako svědka. Správní orgán I. stupně tedy dospěl k závěru o vině žalobce pouze na základě úředních záznamů, které jsou vzájemně rozporné a vadné. Žalobce též namítá další rozpory spočívající ve složení hlídky v době měření rychlosti, v nejasnosti kolem osoby, která nastavila zařízení, neboť je uvedeno pouze kódové označení.

5. Oznámení přestupku a úřední záznam navíc nejsou důkazy, které by prokazovaly, že ke spáchání přestupku skutečně došlo, nýbrž listiny nastiňující pouhé podezření, že ke spáchání přestupku mohlo dojít. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu úřední záznamy a oznámení přestupku nejsou pro dokazování ve správním řízení dostačující a nemohou vést ke zjištění skutkového stavu s odkazem na rozsudky ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63 a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115 a nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02. Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
6. Žalovaný k námitce zániku odpovědnosti za přestupek vyslovil přesvědčení, že vydáním předchozího odvolacího rozhodnutí počala běžet nová promlčecí doba, do níž se nezapočítává délka soudního řízení správního proti tomuto rozhodnutí, protože napadené rozhodnutí bylo vydáno před zánikem odpovědnosti žalobce za přestupek. K námitce nerespektování právního názoru soudu vysloveného v prvním rozsudku žalovaný poznamenal, že se jeho závěry řídil, přičemž se zabýval jak významem GPS souřadnic pro určení místa spáchání přestupku, tak otázkou zavinění. Specifikace místa spáchání přestupku je dle žalovaného dostatečná. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, náhradu nákladů řízení nepožadoval.
7. V replice na vyjádření žalovaného žalobce polemizoval se závěry žalovaného, pokud jde o otázku možnosti přerušení běhu promlčecí doby vydáním odvolacího rozhodnutí. Žalobce nesouhlasí s tím, že vydání odvolacího rozhodnutí naplňuje typově rozhodnutí, které má na mysli § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobce rovněž nesouhlasil s názorem žalovaného, že se řídil závěry prvního rozsudku, neboť GPS souřadnice nebyly nijak vyhodnoceny a pokud jde o zavinění, žalovaný jej patrně zaměňuje s pojmem vina. Žalobce setrval na žalobním návrhu, jak jej vymezil v žalobě.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, dopravního inspektorátu územního odboru Benešov (dále jen „policejní orgán“) oznámení přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu ze dne 22. 5. 2017, č. j. KRPS-156352-8/PŘ-2017-010106 (dále jen „oznámení přestupku“), ve kterém je konstatováno, žalobce, který je podezřelý ze shora uvedeného přestupku, řídil motorové vozidlo O. V. T. 2.5 D, registrační značky X, r. v. X, barvy X, VIN X, na silnici v obci Líšno č. p. 74. Byl kontrolován hlídkou policie v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, přičemž mu přístrojem Ramer 10C byla naměřena rychlost 68 km/h po odečtu tolerance 3 km/h. Řidič, v němž byl ztotožněn žalobce, nesouhlasil s blokovou pokutou 500 Kč. Součástí oznámení přestupku tvořily úřední záznam ze dne 14. 5. 2017, záznam oznámení přestupku z téhož dne, v němž žalobce uvedl: „s přestupkem nesouhlasím, není jasné, kde bylo změřeno“, výstup z radaru s fotografií a souřadnicemi GPS místa měření, ověřovací

list radaru a evidenční karta řidiče – žalobce.

9. Příkazem ze dne 16. 4. 2018, č. j. MUBN/32871/2018/ODSA-PK, doručeným dne 20. 4. 2018, byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem a byl mu uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč. Po podání včasného odporu pokračoval správní orgán I. stupně v řízení o přestupku předvoláním žalobce k ústnímu jednání. K ústnímu jednání se žalobce nedostavil, a proto proběhlo v jeho nepřítomnosti. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce znovu uznán vinným shora uvedeným přestupkem. V odůvodnění správní orgán I. stupně mj. uvedl, že oznámením přestupku s přílohami má za prokázané, že to byl žalobce, kdo vozidlo v rozhodnou dobu spáchání protiprávního jednání řídil, jakož i to, že překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 18 km/h, a že se tak stalo v obci Líšno u č. p. 75. Správní orgán I. stupně odkázal rovněž na záznam o přestupku, v němž je uvedena registrační značka vozidla žalobce, naměřená rychlost, místo měření Líšno, u č. p. 74 a GPS souřadnice místa měření. Dle závěru správního orgánu I. stupně ke spáchání přestupku došlo v obci Líšno u č. p. 75.
10. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž po výzvě k doplnění uplatnil odvolací námitku spočívající v nedostatečné specifikaci místa přestupku, v rozhodování o vině žalobce pouze na základě vzájemně si odporujících úředních záznamů s obdobnými odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu jako v žalobě. V odvolání rovněž připomněl povinnost správních orgánů zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady, zásadu presumpce neviny a povinnost neuznat obviněného vinným přestupkem, pokud o jeho vině panují pochybnosti.
11. O podaném odvolání rozhodl žalovaný nejprve rozhodnutím ze dne 15. 3. 2019, č. j. 095593/2018/KUSK/HRO, sp. zn. 095593/2018/KUSK/2 (dále jen „první odvolací rozhodnutí“), které zdejší soud na základě podané žaloby zrušil prvním rozsudkem, který nabyl právní moci dne 9. 8. 2020. Po vrácení věci soudem žalovaný o odvolání žalobce znovu rozhodl napadeným rozhodnutím. V odůvodnění po rekapitulaci prvostupňového řízení uvedl, že lze mít za spolehlivě prokázané, že se žalobce přestupku dopustil. Doplněním GPS souřadnic místa měření do výroku rozhodnutí bylo jednoznačně a nezaměnitelně identifikováno místo, kde bylo změřeno vozidlo řízené žalobcem. Otázkou zavinění se žalobce výslovně nezabýval. Odvolacím námitkám žalovaný nepřisvědčil, neboť je neshledal opodstatněnými. Žalovaný uzavřel, že prvostupňové rozhodnutí je jinak správné, v souladu s právními předpisy a jako takové bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno a odvolání proti němu zamítnuto.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

12. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
13. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

14. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, že odpovědnost za přestupek zanikla, neboť má

přednost před všemi ostatními. K zániku odpovědnosti za přestupek soud přihlíží v souladu s judikaturou i z moci úřední a to kdykoliv za řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010-134, publikovaný pod č. 2122/2010 Sb. NSS). V nyní souzené věci námitku zániku odpovědnosti za přestupek žalobce vznesl. Předmětem sporu mezi účastníky je, zda vydání prvního odvolacího rozhodnutí způsobilo přerušení běhu promlčecí doby a tím započetí běhu promlčecí doby nové ve smyslu § 32 odst. 2 *in fine* zákona o odpovědnosti za přestupky. Na tomto právním závěru závisí otázka, zda napadené rozhodnutí bylo vydáno ještě předtím, než odpovědnost žalobce za přestupek zanikla. Soud vyšel z následující právní úpravy a uvážil o věci takto.

15. Podle § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.
16. Podle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky činí promlčecí doba u přestupku, za který byl žalobce uznán vinným, 1 rok, neboť jde o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice nedosahuje alespoň 100 000 Kč.
17. Podle § 31 odst. 1 věty první, části před středníkem zákona o odpovědnosti za přestupky promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku.
18. Podle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky se promlčecí doba přerušuje: a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) **vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, přičemž přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová** (důraz přidal soud).
19. Ve věci není sporu o tom, že odpovědnost žalobce nezanikla předtím, než bylo vydáno první odvolací rozhodnutí. K zániku odpovědnosti podle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky nedošlo. Přestupek byl sice spáchán dne 14. 5. 2017 a napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 9. 2020 (od té doby uplynulo 1222 dnů), tedy po uplynutí tří let od jeho spáchání, nicméně doba soudního řízení o žalobě proti prvnímu odvolacímu rozhodnutí se do promlčecí doby podle § 32 odst. 1 písm. c) nezapočítává. Obdobný závěr vyplývá též z § 41 věty první s. ř. s. Soudní řízení trvalo od 28. 5. 2019 do 9. 8. 2020, tedy celkem 440 dnů (je třeba započítat jak den zahájení řízení, tak den právní moci rozsudku). Do pravomocného skončení věci tedy z nejzazší tříleté promlčecí doby uplynulo teprve 782 dnů (1222 – 440), pročež z tohoto hlediska bylo napadené rozhodnutí vydáno v jejím rámci.
20. Promlčecí doba, která započala běžet dnem následujícím po spáchání přestupku dne 14. 5. 2017, se poprvé přerušila oznámením příkazu žalobci dne 20. 4. 2018 a poté se přerušila vydáním prvostupňového rozhodnutí. Jelikož okamžik jeho vydání (vypravení) není ze správního spisu seznatelný, bude za něj soud považovat den jeho vyhotovení (31. 5. 2018), neboť z hlediska běhu nové jednorocní promlčecí doby je to pro žalobce výhodnější, než kdyby za něj soud pokládal den jeho doručení žalobci (4. 6. 2018). Poslední den nové promlčecí doby tak připadl na den 31. 5. 2019. Jelikož však dne 28. 5. 2019 podal žalobce žalobu proti prvnímu odvolacímu rozhodnutí, staval se téhož dne její běh podle § 32 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, resp. § 41 s. ř. s., přičemž její poslední čtyři dny počaly běžet dnem následujícím od právní moci prvního rozsudku (9. 8. 2020). Odpovědnost žalobce za přestupek dnem 13. 8. 2020 zanikla. V tento den by nejpozději muselo napadené rozhodnutí nabýt právní moci, což se nestalo, neboť právní moci nabylo až dne 17. 9. 2020.

21. Soud sdílí názor žalobce, že odvolací rozhodnutí, kterým se potvrzuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byl obviněný z přestupku uznán vinným přestupkem nelze považovat rovněž za rozhodnutí „jímž je obviněný uznán vinným“ ve smyslu § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky. Jednak tomu nesvědčí již gramatický výklad předmětného ustanovení, neboť rozhodující je zde nikoli okamžik oznámení rozhodnutí jeho účastníku, nýbrž některý ze způsobů jeho vydání ve smyslu § 71 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Samotným vydáním odvolacího rozhodnutí se však na právním postavení osoby obviněného nic nemění, neboť k takové změně dochází až jeho oznámením, kterým nabývá právní moci. Nicméně ani dalšími výkladovými metodami nelze dospět k závěru, že by potvrzující odvolací rozhodnutí bylo možné pokládat za uznání obviněného vinným. Pokud by tomu tak totiž mělo být v tom smyslu, že teprve vydáním (ve skutečnosti však až oznámením) odvolacího rozhodnutí (je-li odvolání podáno) je vina obviněného stvrzena pravomocně, nemohlo by být současně za takové rozhodnutí považováno rozhodnutí prvostupňové, které v případě podání odvolání nabýt právní moci nemůže. Jelikož se odvolacím rozhodnutím řízení o přestupku pravomocně končí a s výjimkou mimořádných opravných prostředků a soudního přezkumu je nezměnitelné, není zde ani žádný důvod pro to, aby se jeho vydáním počínala další promlčecí doba.
22. K závěru, že potvrzující odvolací rozhodnutí (u zrušujícího je to již z povahy věci vyloučeno) zásadně nelze, až na spíše hypotetické případy, kdy by k uznání obviněného vinným došlo až v řízení odvolacím, považovat za rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, dospívá i komentářová literatura (srov. KADEČKA, Stanislav in: Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář k § 32, 2018, dostupné v systému ASPI, či VETEŠNÍK, Pavel in: JEMELKA, L., VETEŠNÍK, P. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 268).
23. Dlužno dodat, že v takto napjaté procesní lhůtě se žalovaný ocitl především proto, že při vydávání prvního odvolacího rozhodnutí mnohonásobně překročil zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. Proto se mohlo stát, že měl v konečném důsledku na zpracování, vydání a doručení nového odvolacího rozhodnutí pouhé čtyři kalendářní dny.
24. Zbylými žalobními námitkami se soud s ohledem na nastalou situaci již nezabýval. Zjištěný zánik odpovědnosti žalobce za přestupek má za následek, že po vrácení věci soudem již nemůže být v řízení o přestupku žalobce pokračováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 9 As 125/2013-43, bod 10). Z tohoto důvodu postrádá jakýkoli smysl zabývat se tím, zda bylo místo spáchání přestupku specifikováno dostatečně či zda se žalovaný řídil dříve vysloveným právním názorem soudu, neboť ani jejich případná důvodnost by neměla z hlediska důvodu zastavení řízení správními orgány po vrácení věci soudem žádný právní význam. V řízení o přestupku totiž na rozdíl od řízení trestního nelze pokračovat, i kdyby žalobce na projednání trval a ani analogicky nelze příslušná ustanovení trestního řádu v řízeních o přestupku aplikovat (srov. právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2017, č. j. 2 As 101/2017-46).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

25. V souhrnu tak dospěl soud k závěru, že podaná žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním

orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39]. Vzhledem k tomu, že zjištěná procesní vada řízení se stejnou měrou vztahuje rovněž na prvostupňové rozhodnutí, které s ohledem na zánik odpovědnosti za přestupek nemůže rovněž obstát, jsou naplněny důvody i pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jako *obiter dictum* povinného odůvodnění soud dodává, že byť věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, s ohledem na nastalou procesní situaci a zánik odpovědnosti žalobce za přestupek bude další řízení spočívat toliko v jeho zastavení.

26. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný ve věci úspěch neměl a náhrada nákladů řízení mu proto nepřisluší. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za tři úkony právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby a podání repliky na vyjádření žalovaného), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“], tj. 9 300 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 900 Kč, celkem tedy 10 200 Kč, vše zvýšeno o částku 2 142 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 15 342 Kč (3 000 + 12 342). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci celkem částku 15 342 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Emila Flegela (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. června 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně